

Συντρόφισσες και σύντροφοι εκφράζω τα θερμά μου συλλυπητήρια.

Ο Χρίστος ήταν ένα κομμάτι από τη ζωή μου, την πολιτική μου διαδρομή στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά και τον μαοϊκό χώρο. Έτσι τον ένοιωθα παρότι δεν συμπέσαμε ποτέ κομματικά.

Υπήρξε έντιμος ηθικά και πολιτικά. Όλοι τον εκτιμούσαν και τον σέβονταν.

Εγκατέλειψε κάθε προοπτική καριέρας και οικογένειας για να υπηρετήσει το κίνημα.

Γνώρισε και την άνοδο και την πτώση.

Και τον θρίαμβο και την συντριβή.

Αλλά ούτε το φως τον στράβωσε, ούτε το σκοτάδι τον τύφλωσε.

Δεν εξαργύρωσε τις αντιστασιακές και κινηματικές του δάφνες στα χρηματιστήρια του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και αργότερα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.

Δεν σαγηνεύθηκε από το δέλεαρ της “μεγάλης πολιτικής”.

Άντεξε την απογοήτευση και την αποστράτευση.

Δεν τα παράτησε για να ιδιωτεύσει.

Δεν φόρτωσε τα βάρη του κόμματος που δημιούργησε στους νεώτερους.

Δεν εφηύρε πολιτικά προσχήματα για να δραπετεύσει.

Ανέλαβε τις ευθύνες του και τις τίμησε μέχρι τέλους.

Δεν κράτησε κακία σε κανέναν.

«Γνώρισε και την άνοδο και την πτώση.
Και τον θρίαμβο και την συντριβή.
Αλλά ούτε το φώς τον στράβωσε, ούτε το σκοτάδι τον τύφλωσε.»

Δεν νόθευσε ποτέ τη διαφοροποίηση της επαναστατικής αριστεράς από τη σοσιαλδημοκρατία, τον ρεβιζιονισμό και τον ρεφορμισμό.

Ένοιωθε βαθιά αυτά που τον χωρίζουν και στάθηκε απέναντι.

Αλλά ένοιωθε το ίδιο και αυτά που τον ένωναν με όσους ήσαν επίσης απέναντι στο σύστημα και στην ψεύτικη αριστερά και έκανε την υπέρβαση. Δεν δίστασε να συμμαχήσει με τροτσκιστές, μαοϊκούς της άλλης όχθης, νεοαντικαπιταλιστές, αλτουσεριανούς κ.α. Και καλά έκανε.

Συνειδητοποίησε και υπηρέτησε με συνέπεια την ανάγκη συγκρότησης και ενότητας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Στήριξε ενεργά όλα τα ενωτικά της εγχειρήματα.

Και άλλα πολλά, όπως η καθημερινή συμπαράσταση στους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς αγωνιστές, στις διώξεις και τους αγώνες τους.

Οι άνθρωποι δεν κρίνονται από τις μάχες που κερδίζουν ή από τις μάχες που χάνουν. Κρίνονται από τις μάχες που επιλέγουν να δώσουν. Ο Χρίστος δεν απέφυγε καμία, ακόμα και από τις «χαμένες».

Και ήταν τόσο απλός στη συμπεριφορά του!

Είχε μόρφωση, αλλά όχι έπαρση.

Είχε ιστορία, αλλά όχι αλαζονεία.

Είχε κοινωνικότητα, αλλά όχι επιδεικτικότητα.

Πολλά από αυτά που υπέστη και πολλά από αυτά που προσέφερε μέχρι το τέλος τα μάθαμε

από τους επικήδεις.

Όπως το ότι είχε σπίτι στη Ν. Σμύρνη και ενώ μπορούσε να ζήσει καλύτερα, το νοίκιαζε σε μια εργαζόμενη οικογένεια χωρίς να παίρνει νοίκι τα χρόνια των μνημονίων, προτιμούσε να μένει ο ίδιος στο νοίκι μέσα στο υποβαθμισμένο κέντρο και ουσιαστικά το διαμέρισμά του το παραχωρούσε στην ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. για γραφεία της.

Όπως το ότι το «έσκασε» από το νοσοκομείο που νοσηλευόταν τρεις μέρες πριν πεθάνει για μην χάσει τη συνεδρίαση της Κ.Σ.Ε.
Δεν λογάριε ούτε την υγεία του, ούτε τη ζωή του.

Οι άνθρωποι δεν κρίνονται από τις μάχες που κερδίζουν ή από τις μάχες που χάνουν.
Κρίνονται από τις μάχες που επιλέγουν να δώσουν. Ο Χρίστος δεν απέφυγε καμία, ακόμα και από τις «χαμένες».

Αλλά όπως λέει και ένας αλησμόνητος τροβαδούρος της μεταπολίτευσης
«τίποτα δεν πάει χαμένο στη χαμένη μας ζωή».

Η πολιτική μετενέργεια του Ε.Κ.Κ.Ε. δεν έχει αναλωθεί. Διαπέρασε τη μεταπολίτευση, συντέθηκε, έδωσε ώθηση και αντανάκλα ακόμα στα βήματά μας στο δρόμο για την αριστερά της ανατροπής.

Η ακτινοβολία και η λάμψη του Χρήστου δεν έσβησε, ούτε πρόκειται.

Το πρόσωπό του είναι ήρεμο, γλυκό, τώρα που φεύγει. Η συνείδησή του ήσυχη, δίκαια αναπαυμένη.

Ο «λαός του» παραστέκει στο κατευόδιο.

Και η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. μας είναι φτωχότερη, η σημαία της έχει έναν από τους ιστούς της σπασμένο.

Ας την κρατήσουμε γερή και όρθια μέχρι τη νίκη. Του το οφείλουμε.

Καλό ταξίδι Χρίστο

19/9/2016

Κώστας Παπαδάκης